

Mūsų Jaunimas

Jaunųjų rašomas ir jauniems skiriamas dvisavaitinis laikraštis

8 nr.

1931 m. liepos mėn. 3 d.

1 metai

Neatidėk nieką vėlesniam laikui

Kad mes tikrai mokėtum mūsų amžiuje geriausias akies mirksnius išnaudoti, kokius mes tada didelius darbus galėtum atlikti, kaip gražiai mūsų gyvenimą patobulintum. Bet, deja, mes laukiam „geresnių laikų“, „padarysime rytoj“.

Kiekvienas žmogus yra mažas ratelis visos žmonijos gyvenime. Kiekvienas žmogus šitoje didžioje žmonijos mašinoje turi atlikti darbą, į kurį jis yra pastatytas arba kurį jis pats pasirinkęs. Pasišventimą gyvenime turės tik tas, kuris savo vietą tikrai išpildys. Kiekviena diena skiria žmogui savo darbą ir tas darbas yra šitai dienai, o ne rytojui. Rytojais diena duos naują darbą ir nebus kada atlikti nuo šiandien užtęstą darbą.

Paprotys darbus atidėti ir nustumti vėlesniam laikui, žudo žmoguje ir tvirčiausius užsimojimus. Kaip lengva yra, darbą tuojau atlikti, kada tikras pasišventimas to reikalauja. Iš kitos pusės betgi kaip sunku yra atlikti užtrukintą darbą. Savo darbą tuoj atlikęs bus patenkintas, pamėgs jis savo darbą, jis bus gyvenimu užganėdintas ir laimingas. Tam prieš vis ir vėl kasdieninį darbą nutęsiantis negalės niekuomet apsidirbti. Iš užtrukinto darbo jis turės nuosto-

liu, nemalonumų. Jo darbas jam virs tikra našta. Vienu žodžiu, jis jausis nelaimingiausiu, likimo nuskriaustu žmogumi.

Kiekvieną darbą tuoj atliekantysis stiprins savo vidujinį žmogų, savo valią, jis bus ant savęs ponas. Gerbs jį tuomet visi, bus jis visų mylimas. Kasdieninį darbą užtrukinantysis pats save žudysis, virs savo paties vergu. Neturės jis kitų pasitikėjimo, visi nuo jo šalinsis.

Todėl venk užtęsimo, kaip kokios pagundos į pikta. Kaip tik savyje junti norą koki darbą užtęsti, tuojau subrusk ir visomis jėgomis tverkis prie darbo be jokio užtrukimo ir sugaišimo. Netverk pirmiau lengvesnįjį darbą, bet visuomet pirma sunkiausį ir kuris yra prie eilės. Neilgai truks, ir būsi pametęs biaurų paprotį darbus užtęsti. Užtęsimo bijok, lyg didžiausio prieš, nes jis pasalinis vagis, kuris ne vien tavo laiką pavagia, bet ir tavo būdą, turtą ir ramų bei laimingą gyvenimą.

„Tverkis darbo be jokios sugaišties“, tai yra žodis ir pasišventimas žmonių, kurie yra didžius darbus atlikę. Jie yra ne vien turtingais, bet ir laimingais pastoję. Šitie žodžiai turėtų ypač kiekvienam jaunam, kiekvienai jaunai būti pasižadėjimas sau pačiam pasišventimas jo gyvasties kelionėje.

Laikas.

Blėkis

Iš senelio papasakojimų,
kaip prieš 50 metų gyventa

(Užbaiga iš 6 nr.)

Jurgis tik suka, tik suka. Mikas paėmęs brėžukų (degtukų), grįžta daržinėn.

— Ar jau baigėi? Na, tai dabar patiesk tuos ryšius taip pusę sieksnio greta vienas antro.

Jurgis patiesia. Abu peša dabar šiaudų ir deda į ryšius. Veik visą krūvą sudeda.

— Jau gana. Surišime. Šiaip nestengsime panešti.

Suriša.

— O ką dabar, — nori Jurgis žinoti.

Mikas užsikuprina šitą didelį ryšulį ir pro duris.

— Reikia skubėti, šiaip mūsų pasistengimas nueis niekais, — taria Mikas.

Juodu bėga pro mišką vieškelio link, kur mažas įnamių butelis stovi. Mikas, šokdamas su šiaudų našta per platų ir gilų griovį, įvirsta į griovį. Purkšdamas šoka iš vandens.

Kad tave galas! Imk tu dabar šiaudus. Jie berods mažumą sušlapo. Bet nieko nereikia. Tai dar geriau. Juk kalvis ir anglis sušlapina, kad geriau žerėtų.

Tik bėga, tik skuba. O, ten jau butelis, o čia gluosnis, kuris turės šį vakarą mažumą pasipuošti.

— Aš palipsiu į gluosnį, o tu, Jurgis, pridusi man šiaudus, — šneka Mikas.

Gluosnis viduryj išpuvęs, bet labai milžiniškas. Mikas užlipa, Jurgis

priduoda šiaudus, vis dar nežinodamas, ką Mikas daryti mano. Paklausia Miko:

— Kodėl taip?

— Tu tik tylėk! Bus viskas gerai, tik kelk aukščiau, aš dar nestengiu užtraukti.

Veik našta gluosnyje.

— Jurgi, ką manai, pasiseks mūsų štuka? — Šitą sakydamas įbrėžia brėžuką ir trakš, trakš dega šiaudai.

— Mikai, ar pasiutai, sudeginsi gluosnį.

— Šuo ant uodegos tą visą nuneš, bet mudu dabar greit prie audeklų.

Pastebėjo blėkininkai ugnį. Kūlvertini (galvatrukščiais) bėga prie ugnies. Jie mano, kad butelis dega. Niekas nebepalieka prie audeklų. Juk reikia įnamiams gelbėti, jų nauda, jei galima, iš trobos išnešti.

Ak jūs paikieji! Mudu dabar pagausime kokį audeklą. Reikia tik pažiūrėti, kad nebūtų kas nors uždaboti palikęs. Atbėgusiu prie pievelės, apsistoja ir apsižiūri. Mato, nieko nėra.

— Ten vienas labai ilgas marškų audeklas. Tas mums reikalingas.

Ir tikrai, tą audeklą pagauna. Bet kur padėti? Juk negalima nesurandamai paslėpti. Kitą dieną turi visgi atrasti. Vėl Mikas žino geriausiai. Audeklą suvynojusiu, nuneša miškelin. Miškelio krašte aukštas, storas ažuolas. Į ažuolo viršūnę pakaria maršką.

Blėkininkai, nubėgę prie ugnies, pamato, kad apvilti. Vilko duktė tuoj supranta, kas tuo siekta. Skuba atgal. Bet per vėlu. Geriausias marš-

kų audeklas dingęs. Kas daryti? Ieško ir ieško Vilko duktė ir tarnaitės per visą naktį, kol rytmetu, aušrelei auštant, saulužei tekant, pamato ažuolo viršūnėj. Pradžiugo, jog puikiausias audeklas vėl surastas, nors negalėjo ažuolą lipti ir audeklą nuimti.

Kiti apylinkės jaunuoliai nebegrižo, išgesinę ugnį, į blėkį: buvo jau dvylikta valanda. Ėjo patenkinti namo, šnekėdamiesi ir mąstydami, kas tą štuką iškirsti galėjo.

Taip praleido jaunuomenė maždaug prieš 50 metų ne vieną subatos (šeštadienio) vakarą, džiaugdami gražioj gamtoj, nemaža sveikų, tipingų štukų iškirsdami. Bet visa tai darydavo ne būdami degtinės įtakoj. Šiandien, berods, ir dar šen bei ten ruošiamas blėkis. Tačiau toli gražu ne taip, kaip aukščiau nupasakota. Pasibaisėtinos dainos dainuojamos, nedori žaidimai žaidžiami, o kas baisiausia — ir blėky susiėję pasirūpina degtinės. Geria tada, kol vos kojom bepaeina. Tokioms apystovoms vyraujant, žinoma, blėkis nebėra doriškas jaunuomenės ženklas, bet ištvirkimo žymė.

Jaunutis.

Mikelis Hoffmannas — Ateivis

26 birželio suėjo 10 metų po mirties mūsų Maž. Lietuvos cilininko *Mikelio Hoffmanno*, kuris po savo eilėmis pasirašydavo *Ateiviu*. Buvo jis nedideliu ūkininku Mūsaičių kaime, Šilutės apskr. Ateivis buvo tikras Lietuvos sūnus, visose jo eilėse atsispindi jo lietuviška siela. Jo tė-

vai ir tėvų tėvai yra buvę tikri lietuviai. Nežinia, kaip į šią lietuvišką šeimyną yra parėjusi vokiška pavardė.

Ateivis savo eilėse aprašo savo kraštą, jo eilėse vienur kitur atsispindi šio krašto žmonių būdai ir papročiai. Bet jau jauną šį mūsų cilininką pakirto negailestinga mirtis. Dar sirgdamas Ateivis ragina savo brolius vieningai įstoti už savo tautą. Sulaukė jis savo tėvynės Lietuvos laisvę, aprašė jis tai savo eilėse. Nebuvo jam lemta sulaukti tos dienos, kada Klaipėdos kraštas susijungė su savo didesniąja seserim — Didžiąja Lietuva, bet jis pranašauja, kad tikrai ir ta diena ateis:

Nors jie šaukia, protestuoja,
Jų tik sviestas n'atsiklaus.
Nors jie šiandien dar meluoja,
Ryt teisybė viršų gaus.

Lai jie sako, kad šis kraštas
Yra vokiškas grynai —
Mums bet liudyj kraujas, raštas,
Jog mes esam lietuviai.

Mes neduosime tėvyne
Dar ilgiau lenciūgais rišt,
Nei į svetimą klampynę
Per ištautėlius nurist...

Mes nenorim, nei negalim
Lietuvos išsižadėt,
Kas yr' mūsų, tą mes turim
Be malonės paveldėt.

Jie turės tik kart suprasti,
Jog mes žmonės, kaip ir jie.
Nieks mūs' norų gal užkasti,
Ponai esam čia namie.

Lai jie šaukia, protestuoja —
Mes laimėsime galiaus.

Lai jie mus ir apmeluoja —
Mūs' melais jie nepapiaus.

Tik bepročiai gal sakyti,
Jog nebėr jau lietuvių.
Vien Jūdošiai priskaityti
Gali mus prie svetimų.

Tilžė, Lietuvos miestelis,
Ir Šilutė, Klaipėda...
— Čia galiaus kiekviens namelis
Lietuvos neš vėliavą.

Yra išleisti keli Ateivio dainų rinkiniai. Paskutini, „Tėvynės Garsus“, pats Ateivis išleido trumpai prieš savo mirtį, būtent pabaigoje 1919 metų. Nujautė jis, kad nebebus jam lemta ilgai begyventi. Štai jis rašo:

Kad žemė apžiojusi kūną laikys,
Man ašaras gentys ant kapo barstys,
Mane tad gyvieji tikrai jau supras,
O mano dainelės pabojimą ras.

Gal savo tėvynę mokys jie mylėt
Ir aukų gausių ant jos aukuro dėt...
Nors prastas artojas vis likčiau aš čia,
Tik lygus didžiūnui aš būsiu kape.

Netrokštu aš turtų įgyti didžių,
Tik priejautos, meilės lietuvių širdžių...
Plieniniais noragais žemužę ariu,
Jausmingoms dainelėms tautybę keliu.

*

M. Ateivio „Jaunimo Aidai“ pirma laida išėjo 1913 m. Tilžėje. Išleido J. Vanagaitis, „Birutės“ leidinys. Antrą „Jaunimo Aidų“ laidą taip pat išleido J. Vanagaitis 1920 m. Klaipėdoje. Antros laidos randas apie 500 egz. pas leidėją ir galima gauti po 1 litą. egz.

Rambyno Joninių šventė

Ir šių metų Rambyno Joninių šventėje susivažiavo tūkstančiai iš visų šalių Mažosios bei Didžiosios Lietuvos. Jau subatos vakare pulkų pulkai susispietė Rambyno kalne, norėdami praleisti kelias draugiškas valandas ir norėdami pamatyti gražų veikala „Paparčio žiedas“. Tik gaila, kad vos tik pradėjus vaidinti, užtraukė tamisūs debesiai. Žaibai ir perkūnija ne vieną įbaugino, lietus visus permerkė.

Po lietingos nakties išaušo saulėtas rytas. Nauja viltis papildė šios šventės rengėjus, sušlapusius svečius ir pasirengusius sekmadienį vykti į Rambyną. Jau iš ryto pėsti, važiuoti dviračiais, arkliais ir automobiliais bei autobusais pradėjo svečiai rinktis iš visų šalių. Prieš pietus Nemunu atplaukė laivai iš Klaipėdos ir iš Tilžės. Rambynas pilnas pasklido daugiausia linksmos jaunimėnės. Jų buvo apie 4—5000. Nustatytu laiku, būtent 1 val. po pietų prasidėjo šventės programos vykdymas. Prie aukuro akmens, kuris Rambyno aukščiausioje vietoje, pastatyta paaukštinta vieta šventės kalbėtojams. Mergaitės ant aukuro kūrena ugnį, pakeičia jas Lietuvos skautai.

Ponas Klaipėdos krašto Gubernatorius ministeris *Merkys* į susirinkusius tūkstančius prabilo: Mūsų tautos himne pasakyta, kad Lietuvos sūnūs iš praeities semtų stiprybę. Lietuvių tautos galinga praeitis, jos istorijoje sužymėti šimtai garbingų žygių, šimtai garbingų įvykių. Iš istorijos mums reikia pasimokyti, kaip mūsų tėveliai mokėjo dirbti už savo

tautos gerovę. Rambynas — lietuvių tautos praeitis. Ten dirbo lietuviai už savo tautą. Ir šiandien čia susirinkome prisiminti mūsų tautos garbingą praeitį. Tegyvuoja lietuvių tauta! Tegyvuoja Lietuvos valstybė! Valio!

Griausmingas valio nuskambėjo per Rambyno kalvas ir kalveles, po kurio orkestras sugriežė mūsų tautos himną.

Tilžės lietuvių giedotojų draugijos choras sudainavo kelias gražias daineles, po kurių į susirinkusius svečius prašneko mūsų visų gerbiamas Dr. Vydūnas:

Lietuvių tautos žmonės! Rambyno žmonės! Aš noriu jums priminti apie šią ugnį. Ji čia buvo seniau mūsų prabočių kūrenama. Tai buvo

simbolis susipratimo, galios, tvirtumo ir tt. Žmonės takart čia rinkdavos iš visų Lietuvos kraštų. Seniai ta ugnis užgeso. Lygiai, kaip bitės spiečiasi aplink savo avilį, taip ir mus visus suveda ta vieta, kur mūsų prabočių buvo kūrenama amžina ugnis. Nenoriu sakyti, kad čia vėl reikia sukurti amžiną ugnį. Ši amžina ugnis turi liepsnoti kiekvieno žmogaus širdyje ir sieloje. Apie šią liepsną reikia turėti tikrą supratimą: ši liepsna gali gesti, ji gali liepsnoti. Jeigu žmogus pikta daro, tai ši liepsna niaukiasi, bet ji stiprėja, kada mes rūpinamės apgalvotai veikti savo tautos ir draugžmonių gerui. Bet ne visokiais būdais galima šią ugnį kurti ir sužadinti. Yra žmonių, kurie sako, kad kiekvienam žmogui

Rambyno šventėje prie Rambyno aukuro: 1. Klaipėdos Krašto Gubernatorius ministeris Merkys, 2. Dr. Vydūnas, 3. Dr. Šliupas ir 4. Maž. Lietuvos patriarchas Martynas Jankus.

tinka kitos tautos būdai save švies-
tis. Tas negalima. Tik prigimta kal-
ba, prigimta kultūra gali mus kelti,
ugdyti. Kiekvienos tautos pirmas
reikalas naudotis savo kultūros. Pa-
skui ji gali naudotis, priimti ir kitų
tautų kultūrą. Tik taip ši ugnis gali
stiprėti. Kurie ne savo protu pro-
tauja, tai kitas protas ims viršų an-
jų. Jie vykdo kitų norus, tarnauja
kitiems vergais. O žmogus turi būti
sau žmogus. Tai yra šventa liepsna,
kurį pareina iš pasaulio Kūrėjo. O
žmonės, kurie rūpinas savo šviesa,
tie visai kitaip apsireiškia. Čia di-
dingumas, patvarumas, meilumas,
žmoniškumas. Jie neša šią šviesą į
pasaulį. Jeigu visos tautos to siektų,
tai būtų žmonijos laimė pasiekta. To-
dėl kurkime šią liepsną, ji yra dalis
didžiausios amžinosios ugnies.

Vydūno vedamas jungtinis choras
sugiedojo giesmę: „O kaip augtų ir
žydėtų...“

Kauniškiai svečiai šauliai padeda
prie aukuro akmenines atsiminimo
lenteles, kurias siunčia Kauno šaulių
rinktinė, Universiteto, Kauno, Šan-
čių ir kelių kitų būrių šauliai. Kau-
no priemiesčio Šančių vyrų, paskui
mišrus šaulių choras sudainuoja ir
sugieda visą eilę dainų ir giesmių.

Mažosios Lietuvos patriarchas
Martynas Jankus visus susirinkusius
svečius sveikina, atsilankiusius Ram-
byne. Sako: Visi savo sieloje atjau-
čiame, kad ši vieta — šventa vieta.
Niekur nesuvažiuos tokie pulkai
žmonių, kaip čia. Šioje vietoje se-
novėje ragai nešė toli ir plačiai ži-
nias, iš šios vietos ir šiandien pla-

čiai skleidžiasi Lietuvos tautos dya-
sia.

Senas Lietuvos tautos žadintojas
Dr. Šliupas, garbingas senuolis,
griausmingu balsu prabilsta į savo
tautos žmones: Broliai ir seserys!
Beveik 50 metų atgal pirmą kartą
šioje apylinkėje buvau. Tai buvo
sunkūs laikai, buvome spaudžiami
svetimų. Štai čia Bitėnuose 1883 m.
keli susitarėme išleisti lietuvišką
laikraštį „Aušra“. Gal stebėsitės, kad
daug kas mums sakė: jūsų visas tas
darbas be reikalo, veltui. Prof. To-
nas man sakė: 100 metų per vėlai
gimei, reikėjo 100 metų anksčiau lie-
tuvius žadinti. Nėra lietuvių.

Dabar matome, kad yra lietuvių!
Turime savo valstybę. Tai „Aušra“
pabudino lietuvius kaimuose, ir
laimėjome viršų. Mes platinome
mintis mylėti savo kalbą, my-
lėti savo tautą. Šiandien šis dar-
bas platesnis. Nebužtenka raginti
mylėti savo kalbą, savo tautą, rei-
kia raginti, kad visi Lietuvos žmo-
nės pildytų savo pareigas, tai val-
stybės pamatas. Bet matydamas
šiuos pulkus pasiryžusių lietuvių, esu
įsitikinęs, kad laimėsime, kad nežū-
sime. Neužmirškime, kad Lietuva
mūsų tėvynė. Dar aplink mus yra
daug, kurie norėtų mus apkariauti,
bet jeigu būsime vieningi, tai visus
nugalėsime. Tegyvuoja tauta, val-
džia, visa Lietuva, ir ypatingai Klai-
pėdos kraštas, kaip dalis visos Lie-
tuvos!

Lietuvių jaunųjų draugijų „Santaro-
ros“ pirmininkui *Paurai* padėkojus
visiems už skaitlingą apsilankymą,
buvo viešojo šventės dalis užbaigta.

Nors broliai kauniečiai ir veik atsisveikino, išplaukė atgal į Kauną, bet dar ilgai jauni ir seni linksminos, šnekučiavos. Vakare, nors ir prie netaip jau didelio svečių skaičiaus, buvo antrą kartą suvaidintas „Paparčio žiedas“.

Joninių šventė Juodkrantėje

Didžioji Joninių šventė Rambyne lyg ir nustelbia Jonines Juodkrantėje. Bet vis tik ir Juodkrantėje suplaukė daugybė beveik vien Klaipėdos krašto jaunimo. Net sunku buvo gauti laive vietos į šią šventę nuvykti.

Šventė prasidėjo Ievos kalne prie kažkokių nenaudėlių apgadinto Laisvės ažuolo. Buvęs didelis Maž. Lietuvos jaunųjų veikėjas A. Braks puikioje kalboje apibūdino lietuvių vis didėjantį tautinį susipratimą. Amerikos lietuvis advokatas Bradžiulis gražiai nušvietė Amerikos lietuvių gyvenimą. Klaipėdos Giedotojų draugija sugiedojo kelias gražias daineles ir paskui p. Gudaičio salėje davė puikų koncertą. Šventę pagražino Klaipėdos, Šilutės ir Pagėgių šaulių būrių orkestrai.

Religiniai žiaurumai žmonijos praeityj

Senovėje, kaip rodo istoriški tyrimai, veik visų tikybių aukurai (altoriai) buvo paskendę ašarose ir žmonių krujuose. Žmogus, paskerdęs Dievui žmogų, laukė už tai iš jo

visokių malonių ir gėrybių, ypač medžiaginių gėrybių. Čia neturiama galvoj visai laukinių žmonių tikybių apeigų, čia norima papasakoti apie tokių tautų tikybiškąsias apeigas, kurios yra buvusios kultūros skleidėjais ir turėjusios didelės įtakos mūsų laikų kultūroms, o tai apie egiptiečių, finikiečių, persų, graikų, žydų, romėnų tautų tikybiškus žiaurumus. Tų tautų vardus dažnai užtinkame ir Šventraštyj, Senajame Testamente.

Tokių žinių daugiausia paduoda istorikai ir archeologai (senovės tyrinėtojai). Pagal iškasenas galima matyti, kad jau priešistoriniais laikais (priešistoriniai laikai yra tie, apie kuriuos nėra jokių raštų) žmonių kraujas buvo aukaujamas. Romiečių rašytojas Plinijus rašo, kad net 100 metų po Kristaus gimimo buvę dar aukaujami dievams žmonės. Kraujo aukos, prasiplatinusios po įvairias tų laikų kultūringąsias tautas, savo pradžia bus ėmusios bene Finikijoje ir Egipte. Piktybės dievui, vardu Moloch, kuris buvo vaizduojamas milžinišku stabu, finikiečiai per tikybines šventes tėvai net savo vaikus aukaudavo, ir štai kokiu žiauriu būdu: šio dievo varinį stabą karštai įkaitindavo ir į jo milžiniškus nasrus mesdavo savo vaikus. Motinų šauksmai ir aimanavimai maišydavosi su giesmėmis ir būgnų garsais. Didelei kokiai nelaimei krašta ištikus, turėdavo kas iš aukštesnių žmonių, kunigaikščių, paaukoti šiam dievui savo vaikus.

Ši kruvina apeiga buvo ir Graikijoje įsiviešpatavusi. Tas yra nuo-

stabu. Graikų dievai savo išvaizda žymiai skyrėsi nuo finikiečių dievų — smakų. Dievų statutų gaminime graikai pareiškė nepaprastai menišką ir žmonišką sielą; net šių laikų žmonės negali jais atsigerėti. Yra žmonių, kurie tvirtina, kad meno srityj graikai nepasiekiami (klasikai). Ties gražios kovos deivės Artemidės aukuru liejosi taipgi žmonių kraujas. Kai kraštą ištikdavo nelaimės, kunigai aiškindavo, jog deivė Artemidė reikalaujanti žmonių kraujo. Prie jos altoriaus suvarydavo jaunų mergaičių, užkapodavo jas kunigai botagais ir sudėdavo ant altoriaus.

Žinomas istorijoje karalius Likurgas pirmas pakėlė balsą ir jėgą prieš šį žiaurų tikybiškąjį paprotį, kuris laikui bėgant, žyniams nebetenkant reikšmės, pamažu išnyko iš tikybių apeigų.

Seneka IV savo knygoj aprašo, kad kitoje Graikijos vietoje, Lakemonijoje, tokiu pat būdu būdavo užplakami vaikai prie Dianos altoriaus. Romos imperatorius Pompėjus pats įsakinėdavęs jūrų dievo Poseidono garbei mėtyti į jūrą gyvus žmones ir arklius. Istorikas Plutarchas vienoj vietoj pažymi, kad Marijus Gajus, Romos vadas, pats atnešęs prie aukuro savo dukterį paaukoti, kad laimėtų kovą su kimbrais. Kas dieną Romoje būdavo paaukojama po vieną žmogų. Kunigų verčiamos moterys šliaužiodavo keliais apie dievų aukurus ir susikruvinusios apšlaktydavo juos.

Kiekvienas egiptiečio namas turėdavo savo globėją, saugotoją. Tam tikslui pamatą statant būdavo nužudomas vienas žmogus. Kiniečiai, norėdami, kad liejamo varpo garsas būtų skambesnis ir malonesnis, iš plieno tirpinį įmesdavo jauną mergaitę, kuri čia ir sutirpdavo.

Didžiausi tikybiniai žiaurumai istorijai yra žinomi Meksikoj. Jie išsilaikė iki 15—17 šimtmečio po Kristaus. Yra žinoma, kad 1446 metais karo dievui Vielipueli buvo paaukota apie 70 tūkstančių žmonių. Šio dievo aukuras buvo padarytas iš 136 tūkstančių kaukolių žmonių, nužudytų jo garbei. Kaip vienas Meksikos istorijos tyrinėtojas rašo, kasmet ten būdavo apie 50 000 žmonių paaukaujama. Atskiri aukavimai šitaip aprašomi. Tikybių apeigų metu kunigai įmesdavo į ugnį aukaujama žmogų ir ištraukdavo jį pusgyvį ir tuoj išpjaudavo jam dar tebeplakančią širdį. Ją vėliau iškilmingoje puotoje suvalgydavo.

Žmonių žudymas dievų garbei buvęs ir pas senovės germanus. Tai įrodinėja istorikai Svetonijus, Prokopijus ir kiti. Taipgi žmonių aukavimas, istorika Grimmo tyrinėjimu, žinomas ir skandinavų tautose. Kaip tyrinėjimai rodo, matome, kad žmonių aukavimai ir žmogėdystė yra buvusi svarbiausia tikibine apeiga. O aukavimas karo belaisvių žinomas beveik visose tautose. Žmonių aukavimai žinomi ne vien senuose laikuose ir barbarų tautose, bet ir istoriniais laikais. S. V.